

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. J. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem Kloknerova 26/2295, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 21. 5. 2007, č.j. PO-10-9/GŘ-PE-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2010, č. j. 10 Ca 250/2007 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2007, č.j. PO-10-9/GŘ-PE-2007, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ředitele kanceláře generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 8. 3. 2007, č.j. PO-30-152/GŘ-PE-2007. Městský soud v Praze vycházel z následujícího skutkového stavu:

Z osvědčení ze dne 10. 10. 1991 vydaného za účelem odškodnění podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 87/1991 Sb.“), vyplývá, že stěžovatel byl propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání dnem 30. 4. 1985 z důvodů uvedených v § 21 tohoto zákona.

Prvoinstanční správní orgán ředitel kanceláře generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR rozhodnutím ze dne 8. 3. 2007, č.j. PO-30-152/GŘ-PE-2007, započetl stěžovateli podle § 224 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb."), do doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek a pro nárok na odchodné dobu v délce 12 let a 227 dní. V odůvodnění uvedl, že stěžovateli trvala další služba vojáka po dobu od 11. 7. 1982 do 30. 4. 1985, služební poměr příslušníka Bezpečnostní informační služby po dobu od 1. 8. 1995 do 19. 10. 2000, služební poměr příslušníka Hasičského záchranného sboru ČR po dobu od 1. 6. 2002 do 31. 12. 2006.

Stěžovatel ve svém odvolání se započtením dob pro výsluhové náležitosti nesouhlasil, neboť mu nebyla započtena doba základní vojenské služby od 1. 9. 1980 do 10. 7. 1982 ani doba mimosoudní rehabilitace podle zákona č. 87/1991 Sb. od 1. 5. 1985 do 31. 3. 1991. Žalovaný jeho odvolání rozhodnutím ze dne 21. 5. 2007, č.j. PO-10-9/GŘ-PE-2007, zamítl. Poukázal na § 143 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, z něhož vyplývá vyloučení započtu doby základní vojenské služby, a na § 30 zákona č. 87/1991 Sb., podle něhož se pro výši sociálních dávek zhodnocuje jen skutečně vykonávaná doba služby a dosažený výdělek. Podle tohoto ustanovení tak nemůže být stěžovateli doba od 1. 5. 1985 do 31. 3. 1991 započtena pro účely výsluhových nároků, neboť se nejedná o skutečně vykonávanou dobu služby.

Městský soud v Praze se předně zabýval tím, zda žaloba nemíří proti tzv. podkladovému rozhodnutí či rozhodnutí předběžné povahy, které by bylo ze soudního přezkumu vyloučeno podle § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která v případě pochybností o této otázce dává přednost soudnímu přezkumu, Městský soud v Praze napadené správní rozhodnutí přezkoumal, přičemž však poznamenal, že zápočet jako deklaratorní úkon stanovící započitatelnou dobu pro účely výsluhových nároků by zřejmě ani nemusel nezbytně mít formalizovanou podobu správního rozhodnutí, neboť význam zápočtu má konkrétní právní dopad až při rozhodování o nároku na konkrétní výsluhovou dávku (odchodné, výsluhový příspěvek).

Při posouzení věci vycházel Městský soud v Praze z přechodného ustanovení § 224 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. a § 30 zákona č. 87/1991 Sb. Jako nadbytečnou zhodnotil obavu stěžovatele z nezapočtení rehabilitované doby pro účely jiných sociálních, např. důchodových, dávek. Při přezkoumání napadených správních rozhodnutí jde totiž skutečně jen o zápočet dob pro účely výsluhových nároků, jejichž provedení zákonodárce uložil příslušným služebním funkcionářům bezpečnostních sborů k datu účinnosti zákona č. 361/2003 Sb. Na situaci stěžovatele je proto nutno aplikovat jednak principy tohoto zápočtu podle § 224 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., jednak pohled zákonodárce na zhodnocení doby služby z hlediska § 30 zákona č. 87/1991 Sb., které interpretačně jednoznačně stanovilo, že pro výši nárokových sociálních dávek se zásadně zhodnocuje skutečně vykonaná doba služby a dosažený výdělek. Městský soud v Praze dále dospěl k závěru, že při posuzování požadavku stěžovatele nelze aplikačně oddělit zápočet dob podle § 224 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. pro účely posouzení vzniku nároku na výsluhovou dávku od nároku na výpočet výše takové dávky. To vyplývá již ze samotné

konstrukce nároku na odchodné a výsluhový příspěvek. Nelze si tedy představit uznání doby služby delší než 15 let (stanovené v 157 citovaného zákona) pro účely výsluhového příspěvku, tzn. včetně doby žádané stěžovatelem, zatímco by se pro účely výše této dávky přihlíželo k době kratší než 15 let s ohledem na striktní znění § 30 zákona č. 87/1991 Sb. Taková interpretace zákona by byla iracionální.

Městský soud v Praze přisvědčil žalovanému v tom, že pro účely požadovaného započtu je třeba výlučně aplikovat speciální ustanovení § 224 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s § 30 zákona č. 87/1991 Sb. a nelze přihlížet k normám, které byly pozdějším zákonodárstvím (před vydáním napadeného rozhodnutí) zrušeny. Pokud jde o interpretační pravidlo vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Ads 49/2007 – 71, na který stěžovatel poukázal, Městský soud v Praze má za to, že správní orgány v projednávaném případě postupovaly tak, jak Nejvyšší správní soud naznačil, a na daný skutkový stav důsledně aplikovaly odpovídající právní normy. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítl, že do doby rozhodné pro výsluhové nároky se měla započítat doba trvání služebního poměru na území České republiky podle zvláštních právních předpisů do nabytí účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., včetně doby trvání služebních poměrů na území československého státu do 31. 12. 1991, s výjimkami uvedenými v § 224 odst. 2. Doba hodnocená jako doba služby podle předpisů o soudních a mimosoudních rehabilitacích v zákoně nebyla výslovně vyloučena ze započtu dob rozhodných, tedy z trvání služebního poměru podle zvláštních právních přepisů. K aplikaci § 30 zákona č. 87/1991 Sb. stěžovatel poznamenal, že ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2294/2007, ze dne 24. 9. 2009, nemá výsluhový příspěvek povahu mzdy ani dávky sociálního zabezpečení či důchodu.

Stěžovatel dále uvedl, že znemožnění výkonu zaměstnání, povolání nebo funkce bylo deklarováno jako jedna ze základních forem perzekuce občanů ve smyslu § 1 odst. 1 písm. d) zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Nejen ve shodě s tímto zákonem, ale i celkovým duchem demokratické Ústavy, která není a ani nemůže být hodnotově neutrální, jakož i dalších polistopadových právních norem snažících se křivdy minulosti napravit, se jeví právně zcela nelogické, aby občané soudně či mimosoudně rehabilitovaní a sloužící dosud v bezpečnostních sborech či armádě byli kráceni oproti těm příslušníkům a vojákům, kteří v těchto bezpečnostních či ozbrojených složkách sloužili kontinuálně po celou dobu tzv. nesvobody.

Zákon taxativně neuvádí doby trvání, charakter služebních poměrů ani jejich obsah. Na „doby trvání služebního poměru podle zvláštních právních předpisů“ odkazuje zákon č. 361/2003 Sb. nenormativní poznámkou pod čarou č. 90. Zde je uveden i zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění pozdějších předpisů, který pro výsluhové náležitosti výslovně započítává kromě skutečně vykonané doby služby vojáka a doby služby v ozbrojených bezpečnostních sborech také dobu hodnocenou jako dobu služby podle předpisů o soudních a mimosoudních rehabilitacích s odkazem na § 25 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a § 24 odst. 1 a 3 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudní rehabilitaci. Ve smyslu § 143 odst. 1 a § 165 odst. 6 zákona č. 221/1999

Sb., o vojácích z povolání, v souvislosti s § 33 odst. 9 a § 33a odst. 3 zákona č. 79/1959 Sb. se do doby rozhodné pro nárok na výsluhové náležitosti vojákům z povolání započítává rovněž doba hodnocená podle předpisů o soudních a mimosoudních rehabilitacích. Obdobně a zcela nepochybně je doba soudně a mimosoudně rehabilitovaná s odkazem na § 25 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. a § 24 odst. 1 a 3 zákona č. 87/1991 Sb. započítána do doby rozhodné pro výsluhové nároky ve smyslu § 224 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. těm příslušníkům bezpečnostních sborů, kterým jsou do doby rozhodné pro výsluhové nároky započítávány doby poměrů pracovních, které se podle zvláštních právních předpisů s odkazem na nenormativní poznámku pod čarou č. 91 posuzují jako doby služebního poměru. Zde se jedná zejména o doby pracovního poměru příslušníků Sboru ozbrojené ochrany železnic, kteří se dnem 29. 5. 1992 stali příslušníky Federální železniční policie podle § 44 zákona č. 230/1992 Sb., o Federální železniční policii, doby pracovního poměru celníka, které byly dnem 1. 7. 1997 na základě zákona č. 113/1997 Sb. započteny jako doby služebního poměru, a doby pracovního poměru hasiče, které byly ke dni 1. 1. 2001 podle § 21 zákona č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky, započteny jako doby služebního poměru. Podle stěžovatele tedy soud nejen nesprávně zhodnotil deklaratorní nárok na započtení doby mimosoudně rehabilitované do započtu doby rozhodné pro výsluhové nároky ve smyslu § 224 zákona č. 361/2003 Sb. jako nárok na sociální dávku, ale zejména nevzal v úvahu trvání služebního poměru podle výše uvedených zvláštních právních předpisů. Doba hodnocená jako doba služby podle předpisů o soudní a mimosoudní rehabilitaci měla být stěžovateli započtena jako součást doby trvání služebního poměru, tedy do doby rozhodné pro výsluhové nároky uvedené v § 224 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ačkoli stěžovatel označil jako důvod své kasační stížnosti i § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zřejmé, že nezpochybňoval zjištění skutkového stavu, nýbrž pouze řešení právní otázky spočívající v tom, zda měla být do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtena i doba hodnocená jako doba služby podle předpisů o soudních a mimosoudních rehabilitacích. Stěžovatel tak uplatnil pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Vycházel přitom ze skutkového stavu zjištěného Městským soudem v Praze.

Podle § 30 zákona č. 87/1991 Sb. došlo-li k neplatnému ukončení služebního poměru vojáků z povolání nebo příslušníků ozbrojených sborů, posuzují se nároky na sociální dávky vyplývající ze zákonů o služebních poměrech těchto osob, jako kdyby byly propuštěny z reorganizačních důvodů. Pro výši těchto dávek se zhodnocuje skutečně vykonaná doba služby a dosažený výdělek (základ pro výpočet dávky).

Právě z § 30 zákona č. 87/1991 Sb. vycházel Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku. Dospěl k závěru, že pro účely požadovaného započtu je třeba výlučně aplikovat § 224 zákona č. 361/2003 Sb. ve spojení s tímto ustanovením, a dále že nelze přihlížet k již zrušeným ustanovením právních předpisů.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, podle níž § 30 zákona č. 87/1991 Sb. nelze v projednávaném případě aplikovat, neboť výsluhový příspěvek nemá povahu mzdy ani dávky sociálního zabezpečení či důchodu, jak vyslovil Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 24. 9. 2009, sp. zn. 20 Cdo 2294/2007. Nejvyšší soud ČR totiž v tomto usnesení současně zaujal názor, že výsluhový příspěvek ve smyslu § 33 odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění pozdějších předpisů, je chápán jako určitá kompenzace práce vykonávané ve ztížených podmínkách, kompenzace určitých omezení vyplývajících z charakteru práce v ozbrojených silách, tedy jako součást dávek sociálního charakteru souvisejících s ukončením služebního poměru. Není však součástí tzv. služebního příjmu a ani součástí platu příslušníků ozbrojených sil. Jde o zvláštní kategorii peněžního příjmu, odůvodněnou do určité míry sociálními důvody (srov. nález Ústavního soudu České republiky uveřejněný pod č. 126/1997 Sb.). Podobný charakter si zachoval výsluhový příspěvek i podle úpravy v zákoně č. 221/1999 Sb. (vzhledem k náročnosti služby vojáka).

Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že závěr o dopadu § 30 zákona č. 87/1991 Sb. i na výsluhové příspěvky lze nepochybně dovodit již z toho, že se toto ustanovení výslovně vztahuje na nároky na sociální dávky vyplývající ze zákonů o služebních poměrech těchto osob. Zákon č. 361/2003 Sb. mezi výsluhové nároky řadí právě výsluhový příspěvek a odchodné (stejně tak i zákon č. 76/1959 Sb. upravoval do 12. 5. 1992 příspěvek za službu, následně výsluhový příspěvek a odchodné).

Zákon č. 87/1991 Sb. směřoval ke zmírnění majetkových a jiných křivd vzniklých občanskoprávními a pracovněprávními úkony a správními akty učiněnými období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990. V oblasti pracovněprávních vztahů a vztahů sociálního zabezpečení upravoval jednak neplatnost právních úkonů, jimiž došlo v rozhodném období ke skončení pracovního nebo služebního poměru nebo členského poměru k družstvu z důvodu politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody. Dále upravoval výpočet výše důchodu a započtení doby rehabilitované tímto zákonem, tj. doby následující po neplatném skončení pracovního nebo služebního poměru nebo členského poměru k družstvu, pro účely důchodového zabezpečení. Zákon č. 87/1991 Sb. však na rozdíl od této zvýhodňující úpravy důchodového zabezpečení neumožňoval zohlednění neplatného skončení služebního poměru pro účely nároků na sociální dávky vyplývající ze zákonů o služebních poměrech. Eventuální zohlednění rehabilitovaných dob tedy ponechával na případné zvláštní úpravě těchto zákonů.

Při posouzení otázky aplikace § 30 zákona č. 87/1991 Sb. je proto třeba vždy vycházet i z konkrétní právní úpravy určitého služebního poměru, podle níž jsou příslušníkovi služebního poměru doby rozhodné pro výsluhové nároky započítávány.

V projednávané věci byly stěžovateli započteny doby rozhodné pro výsluhové nároky podle zákona č. 361/2003 Sb. Podle § 165 odst. 1 tohoto zákona je dobou rozhodnou pro výsluhové nároky doba trvání služebního poměru a doby započtené ke dni účinnosti tohoto zákona nebo při přijetí do služebního poměru podle § 224. Podle přechodného ustanovení § 224 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. se příslušníkům bezpečnostních sborů měl provést ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona zápočet dob pro

účely výsluhových nároků. Odstavce 2 až 5 citovaného ustanovení pak blíže upravují postup provedení a obsah uvedeného započtu.

Podle přechodného ustanovení § 224 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů na území České republiky, včetně doby trvání služebních poměrů na území československého státu do 31. prosince 1992, do nabytí účinnosti tohoto zákona, s výjimkou dob dále uvedených v tomto odstavci. Zvláštními právními předpisy jsou podle poznámky pod čarou č. 90 např. zákon č. 76/1959 Sb., některých služebních poměrech vojáků, ve znění pozdějších předpisů, či zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, na jejichž ustanovení se právě stěžovatel odvolával jak v žalobě tak ve své kasační stížnosti s tím, že do doby rozhodné pro nárok na výsluhové náležitosti vojáků z povolání započítávají rovněž dobu hodnocenou podle předpisů o soudních a mimosoudních rehabilitacích.

Úmyslem zákonodárce v citovaném ustanovení bylo započíst veškeré doby služebního poměru upravené v jednotlivých služebních zákonech, včetně doby služby vojáků z povolání. Otázkou, kterou je v projednávané věci při výkladu tohoto ustanovení třeba zodpovědět, je to, zda zákonodárce zamýšlel do doby rozhodné pro výsluhové náležitosti přiznávané podle zákona č. 361/2000 Sb. započíst doby služby tak, jak je tyto jednotlivé služební zákony samy zohledňovaly pro vlastní výsluhové nároky. Nejvyšší správní soud má za to, že odpověď na tuto otázku je nutně negativní. Úprava výsluhových náležitostí je v zákoně č. 361/2000 Sb. provedena nezávisle na jednotlivých služebních zákonech, tyto totiž upravovaly různé druhy výsluhových dávek a samostatně stanovily i podmínky nároků na tyto výsluhové náležitosti.

Při započtu dob podle § 224 zákona č. 361/2000 Sb. je tedy nerozhodné, jak jednotlivé služební zákony upravovaly vlastní rozhodné doby pro výsluhové nároky. Potvrzuje to ostatně i samostatná úprava vyloučených dob ze započtu podle § 224 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., která odpovídá vyloučeným dobám v § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb. Pokud by byly zohledněny doby rozhodné pro nárok na výsluhový příspěvek podle § 33 odst. 9, byla by následná úprava totožných výluk v zákoně 361/2000 Sb. zcela nadbytečná.

Právě právní úprava služebního poměru vojáků, na kterou stěžovatel poukazoval, zvolila v rámci řešení výsluhových nároků odlišný přístup při započtu rehabilitovaných dob, než jaký uvádí § 30 zákona č. 87/1991 Sb. Původní znění zákona č. 76/1959 Sb. se sice nikterak nedotýkalo započtení doby hodnocené jako doba služby podle předpisů o soudních a mimosoudních rehabilitacích, zohlednění této doby však bylo umožněno novelou provedenou zákonem č. 226/1992 Sb., účinnou od 13. 5. 1992. Podle § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb., ve znění této novely, je dobou konání služby rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek a jeho výši doba služby započitatelná podle předpisů o sociálním zabezpečení včetně zvýšeného započtu doby služby výkonného letce a výkonu funkcí zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti a doba hodnocená jako doba služby podle předpisů o soudních a mimosoudních rehabilitacích. (Zákonem 34/1995 Sb. pak byly stanoveny výjimky dob služby, které se do doby rozhodné podle odstavce 9 nezapočítávají.) Nejvyšší správní soud má za to, že tato zákonná novela č. 226/1992 Sb.,

přijatá již za účinnosti zákona č. 87/1991 Sb. (zákon nabyl účinnosti dnem 1. 4. 1991), nepřímo novelizovala i jeho ustanovení § 30 ve vztahu k nárokům vyplývajících ze služebních poměrů vojáků. Zohlednění doby hodnocené jako doba služby podle zákona o mimosoudních rehabilitacích tedy bylo pro účely nároků na výsluhové náležitosti vojáků vyloučeno na základě § 30 zákona č. 87/1991 Sb. pouze v době do účinnosti zákona č. 226/1992 Sb., tj. do 12. 5. 1992. Následně již pro tuto skupinu příslušníků ve služebním poměru platila speciální úprava nároků na dávky obsažená v § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb. Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že zákon č. 76/1959 Sb. byl zrušen, neboť právě přechodné ustanovení § 165 odst. 6 zrušujícího zákona č. 221/1999 Sb. na jeho úpravu odkazuje, když stanoví, že vojákům se do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání výsluhových náležitostí do dne účinnosti tohoto zákona započítávají doby služby v rozsahu, v jakém jim byly započteny podle dosavadních předpisů. Pro doplnění lze odkázat i na důvodovou zpráva k zákonu č. 221/1999 Sb., podle níž přechodná ustanovení tohoto zákona upravují přechod práv a povinností z dosavadního služebního poměru v návaznosti na nové služebně-právní vztahy vojáků. V souvislosti s nově pojatými výsluhovými náležitostmi se tak zajišťuje, aby voják po skončení služebního poměru nebyl na svých nárocích poškozen oproti nárokům podle dosavadních předpisů. Současně návrh zákona zachovává zápočty doby služeb tak, jak byly provedeny dosavadními předpisy, tj. včetně započtu doby služby podle předpisů o soudních nebo mimosoudních rehabilitacích, vyloučení některých druhů služeb zákonem č. 34/1995 Sb., kterým byl doplněn zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků.

Ačkoli Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zákon č. 221/1999 Sb. obsahuje vlastní úpravu dob rozhodných pro výsluhové náležitosti (§ 165 tohoto zákona ve spojení s § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb.), nemění to nic na tom, že § 30 zákona č. 87/1991 Sb. dopadá na započtení těchto dob v případě ostatních služebních poměrů, které spadají pod režim zákona č. 361/2000 Sb. Tento zákon nahradil právní úpravu služebního poměru předcházejícího zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jímž byl nahrazen zákon č. 100/1970 Sb., o služebním poměru příslušníků Sboru národní bezpečnosti, ve znění pozdějších předpisů, a zastřešuje současně i právní úpravu služebních poměrů např. podle zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů, či zákona č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Odlišnou úpravu od § 30 zákona č. 87/1991 Sb. pak od 1. 1. 1993 pouze ve vztahu k výši odchodného stanovil § 130a výnosu Ministerstva vnitra ČR č. 374/1992 Sb., kterým se provádí zákon ČNR č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění vyhlášky č. 33/1993 Sb., tak, že policistovi, který obdržel osvědčení o rehabilitaci, opětovně přijatému do služebního poměru k policii se určí při novém skončení služebního poměru výše odchodného podle celkové doby trvání služebního poměru. Tuto úpravu lze však aplikovat jedině v případě rehabilitovaných policistů.

Stěžovatel byl ke dni nabytí účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., k němuž měl být podle § 224 odst. 1 proveden zápočet dob pro účely výsluhových nároků, ve služebním poměru příslušníka Hasičského záchranného sboru ČR. Ředitel kanceláře generálního ředitele Hasičského záchranného sboru ČR proto provedl zápočet dob rozhodných pro

nárok na výsluhový příspěvek a pro nárok na odchodné podle zákona č. 361/2003 Sb., který, jak již bylo výše uvedeno, dopadá mj. i na výsluhové nároky příslušníků Hasičského záchranného sboru ČR. Správně přitom zohlednil i § 30 zákona č. 87/1991 Sb., který se při započtení dob rozhodných pro výsluhové nároky zákona č. 361/2003 Sb. (z důvodu absence jeho zvláštní úpravy) uplatňuje.

Nejvyšší správní soud tedy přisvědčil závěru Městského soudu v Praze, byť z části s jiným odůvodněním, že do doby rozhodné pro výsluhové nároky podle zákona č. 361/2000 Sb. se podle jeho § 224 odst. 2 ve spojení s § 30 zákona č. 87/1991 Sb. započte jen skutečná doba trvání činné služby vojáka bez zohlednění dob uvedených v § 24 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb. Podotýká však, že po skončení svého služebního poměru má stěžovatel možnost požádat o výsluhové náležitosti podle zákona č. 221/1999 Sb., kde by mu byly započteny i doby získané na základě mimosoudní rehabilitace.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu